

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΤΕΤΙΑ ΤΟΥ ΧΑΪΝΕ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΔΗΜΙΟΥ



Ο Έρρικος Χάινε και η κοκκινομαλλούσα Ίωσηφίνα. Απόγονος μιᾶς δυναστείας δημίων. Η «Μάγισσα του Γόζο». Μία τρομερή συνέλευσις δημίων. Τί εἶδε ἡ ἐρωμένη τοῦ Ποιητοῦ κάτω ἀπὸ μιὰ βροχολιγιά. Ο βροχολιγίας πού σκαρφάζονται στὴν κρεμάλα. Μία ἄλλοκοτη τελετὴ στὰ μεσάνυχτα.

Στὰ «Νεανικὰ Βάσανά» του ὁ Έρρικος Χάινε διηγείται μιὰ καταπληκτικὴ ἱστορία: Ἡ πρώτη γυναίκα πού ἀγάπησε στὴ ζωὴ του ἦταν κόρη Δημίου καὶ ἀνήγιά μιᾶς Μάγισσας. Λέγονταν Ἰωσηφίνα καὶ καταγόνα ἴσως ἀπὸ μιὰ κτὴ μαγεία. Ὁ μόνος Γερμανὸς ποιητὴς διηγεῖται ἔτσι τὴ νεανικὴ του αὐτὴ περιπέτεια:

«... Πήρουν 16 ἔτων ὅταν κατωφόσα νὰ σχετισθῶ μὲ τὴ νεοφὴ μάγισσα. Εἶχε τὴν ἴδια ἡλιζία μὲ μένα, ἦταν δεικτικὴ καὶ εἶχε μιὰ ἀκαταδάμαστο φυσικὴ ὑπεροχή. Ἄλλ' ἔπειδὴ ἐμεγάλωσε γλήγορα, ἢ πρόωρη ἀνάπτυξή της τὴν ἐδείχνε πολὺ μεγαλύτερη. Ἡ χάρης τοῦ λεπτοκόμου κομποῦ της τὴν ἔκαναν νὰ φαίνεται ἀνὰ τίς μεγάλες τῶν Λυτικῶν Ἰνδιῶν. Κανένα μαρμάρينو ἀγάλμα δὲ θὰ μπορούσε νὰ συγκριθῆ μὲς της, γιὰ τὴν ἴδια ἡ Ζοψὴ, καὶ καθὲ κίνησὴ της ἔδειχνε τίς γλαφροὺς γραμμὲς τοῦ σώματός της. Χαμὰ μισοκόου ἀνὰ πὼ τὴ μοῦσι κὴ τὴς ψυχῆς της. Καμιά ἀπὸ τίς θυγατέρες της Νιόβης δὲν εἶχε μορφή ἐνεγκωτικώτερη. Τὰ μεγάλα σποτεινὰ μάτια της φαίνονταν ἀνὰ νὰ ἐπρότειναν κάποιον ἀνίγκαν, τοῦ ὅποιου μεταίως ἐπερήμεναν τὴ λύσι. Τὰ δόντια της ἄσπριζαν ἀνὰ κινώλια. Τὰ μαλλιά της ἦταν κόκκινα ἀνὰ αἶμα, κ' ἐπερταν μαζορόχια στοὺς ὅμους της. Συχνὰ τὰ ἔδεινε κάτω ἀπὸ τὴ πηγούνη της, καὶ τότε ἐταίονε τὴν ὄμιν ἀποκεφαλιωμένης, τὴς ὁποίας τὸ αἷμα ἐτρέχε κρουνήδων...

Ἡ Ἰωσηφίνα ἤξερε πολλὰ παλιὰ δημώδη τραγούδια, κ' αὐτὸ μ' ἔκανε νὰ τὴν ἀγαθίσω περισσότερο. Λίγως ἀμφιβολία, ἐξήσκησε στὴν κομμομένη μου ποιητικὴ ψυχῇ μεγάλη ἐκτίδρασι. Τὰ ποῦτα μου ποιήματα, ἢ «Νυχτερινὸς» Ὡδὸς», πού τίς ἐγραψα λίγο ἀργότερα, εἶχαν ἕνα τόνον πένθιμο, θλιβερόν ὄσο ἀδελφιοῦς μὰς ἔκεινος, πού ἔραξε τὴ μαγικὴ καὶ ἀματόχρημη σκιά του στὴ νεοφὴ μου ὑπαρξή καὶ στοῦ νεανικοῦ μου πνεύμα.

«Ἀπὸ τὰ τραγούδια της θυμάραι ἕνα πὼν τὸ τραγουδοῦσε συχνότερ' ἀπὸ τ' ἄλλα. Κράττησα στὴ μνήμη μου δύο στροφές της: μαλλάντας αὐτῆς πού δὲ βροῖσεται σὲ καμιά συλλογῇ. Μιλεῖ ὁ ἀπάνθρωπος Τραζίξ:

Ὅτιλίαι, ἀγαπημένη μου Ὅτιλίαι, δὲ θάεισαι σὺ τὸ τελευταῖον μου θύμα, τὸ ἐλπίζω. Ἄλλὰ πὲς μου τί ποθεῖς: Στὸ μεγάλο τοῦτο δέντρο, Ὅτιλίαι προικιμὲς νὰ κρεμασθῆς; Ἡ στῆς λίμνης τὸ γλυκὸ κ' ἴησχω κῆμα νάρθη τ' ἀπαλό κομμὶ σου μνήμα!.. Ἡ μὴ θέλεις τοῦ λαμπροῦ σπαθιοῦ τ' ἀτάσσι (πού εἶνε τοῦ Θεοῦ σὲ μένα δῶρο)

Ὅτιλίαι ἀγαπημένη, νὰ φιλήσης, κ' ὕστερα νὰ σκύψης τὸ κεφάλι καὶ νὰ δόσης τὸν αιματινὸν σου φόρον; Καὶ ἡ Ὅτιλίαι ἀπαντάει στὸ σκληρὸ Τραζίξ ἔτσι: Στὸ μεγάλο τοῦτο δέντρο, δήμιέ μου, δὲν ποθῶ νὰ κρεμασθῶ! Ὄψτε στὸ γλυκὸ τῆς λίμνης κῆμα Νάρθη τ' ἀπαλό κομμὶ μου μνήμα!.. Προτιμῶ τοῦ λαμπροῦ σπαθιοῦ τ' ἀτάσσι Δὴμιέ μου νὰ φιλήσω, κ' ὕστερα νὰ σκύψω τὸ κεφάλι κ' ἔτσι, αιματηρῶ, νὰ ξεψυχίσω!

Μιά μέρα, πού ἡ Ἰωσηφίνα τραγουδοῦσε τὴν τελευταία στροφὴ τῆς τραγικῆς αὐτῆς μαλλάντας, τόσο συγκινήθηκα, ὥστε μὲ πήσαν ἀξάρνα τὰ δάχρυα. Πέρασε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου, πνιγμένοι ἀπὸ τοὺς λυγμούς καὶ μείναμε ἔτσι σχεδὸν μιά ὥρα, χωρὶς ν' ἀφθώσομε λεῖσι. Τὰ δάχρυα τρέχανε ποτάμι ἀπὸ τὰ μάτια μου, καὶ κοιταζόμαστε ἀνὰ μέσα ἀπὸ νεφθίνον πέλο.

Παρακάλεσα τὴ φίλη μου νὰ μοῦ γράψῃ τίς στροφές ἐκείνες, καὶ τίς ἐγραψε, ὅμι μὲ μελάνι, ἀλλὰ μὲ τὸ αἷμα της! Ἄδυστυχῶς ἔχασα τὸ πολυτιμὸ χειρόγραφο.

Ὁ ἀντρας τῆς Μάγισσας τὸ ὄν Γιόξ (ἔτσι λέγανε τὴ θεὰ της) ἦταν ἀδελφός τοῦ πατέρα τῆς Ἰωσηφίνας, κ' ἔκανε ἔπίσης τὸ δῆμο, πῆδανε ὄμους πολὺν πρόωρα. Ἡ Μάγισσα ἐπῆρε τὸ παιδί μαζί της. Ἄλλὰ σὲ λίγο πῆδανε καὶ ὁ δικός της ἀντρας, κ' ἔκεινη πήγε νὰ ἐγκα-

τασταθῇ στὴ Ντύσσελδερφ, καὶ ἀφησε τὸ παιδί στὸν παπὸ του, πού κ' αὐτὸς ἦταν δῆμος καὶ κατοικοῦσε στὴ Βεσφαλία.

Ἐκεῖ στὴν «Εἰρηνική» φωνηα—ὅπως ὀνομάζονε τὴν κατοικία τοῦ Δημίου—ἡ Ἰωσηφίνα ἔμεινε ὄσο στὸ 14 ἔτος της. Ἐπειδὴ ὄλοι ἤξεραν ὅτι ἡ οἰκογενεία της ἀπετελεῖτο ἀπὸ δημίου, ἢ κόρη ἔξερε πάντοτε ἀπὸ μικροῦλα καὶ λογινομάζι, κοντὰ στὸ γέροντο Δῆμο καὶ στοὺς ὑπῆρτες του, ἀποχωρισμένη ἀπὸ τὴν ἄλλη κοινωνία. Ἐτσι ἐξηγίονταν καὶ ἡ ἀτομία της καὶ ἡ ὑπερουαίσθησία της, τὰ γεμάτα μυστήριον ὄνειροπολήματά της καὶ ὁ ἐξωτικὸς χαρακτῆρας της.

Στὴ μοναξιά της περνοῦσε τίς ὥρες της: μ' ἕνα μεγάλο παιδάκι ἀπὸ βιβλίο τοῦ παποῦ της. Αὐτὸς τὴν ἐμαθε νὰ διαβάξῃ καὶ νὰ γράφῃ, ἀλλ' ἦταν πολὺ σιωπηλὸς...

Καμιά φορὰ ὁ γέροντο Δῆμος ἔβριγε ἀπὸ τὸ σπῆι του γιὰ πολλὲς ἡμέρες, καὶ τότε ἡ Ἰωσηφίνα ὑπέφερε περισσότερο μὲσα στὸ φοβερὸ ἐκεῖνο σπῆι, πού στὴν περιοχὴ του ὑψονότανε μιὰ ἀγγὺ, μέσα σ' ἕνα ἔρημο καὶ λογινομένο τόπος... Στὸ σπῆι δὲν ἔμειναν, παρὰ μόνο τρεῖς γοῖς βηθῆρες, μὲ σταχτιά μαλλιά, μὲ τρηνουλιζόντα κεράλια, πού ὄλοερα ροιχάλιζαν, κραινόντας τὴ ρόα καὶ χέρια ἔβριζαν ὑπόκοφα, βροζόντουσαν, κ' ἐπιφαν ἄρθρη ραζί.

Κ' αὐτὰ συνέβαιναν πρὸ πάντων στὶς χειμωνιάτικες νύχτες, ὅταν ὁ ἀνεμος ἔταρσε ἔξω τίς γέφυρες βελανιδιές, καὶ ἡ φωτιά ἐστένεζε μυστηριωδῶς κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο τζάκι...

Ἡ δυστυχομένη Ἰωσηφίνα, ὑπέφερε φοβερὰ τότε μὲσα στὸ μοναχικὸ σπῆι, γιὰ φοβότανε τὴν ἐπιδωρημὴ λησῶν. Ὄχι ὄμους τῶν ζωντανῶν λησῶν, ἀλλὰ τῶν νεκρῶν, πού ἐξεκολούσαν ἀπὸ τίς κρεμάλες. Βροχολιγίας ἀπαίσιου, καὶ χιτυσοῦσαν τὰ τζάκια τοῦ χαρηλοῦ παραθύρου, ζητώντας νὰ μπουνε μέσα γιὰ νὰ ζεσταθοῦν λίγο.

Οἱ βροχολιγίας ἔβριζαν τότε θοιγώδες καὶ πονεμένες γοιμῆδες ἀνθρώπων πού ὑπέφερον ἀπὸ τὸ κρῶ. Ἄλλως τῶπος νὰ τοὺς φοβίσουν δὲν ὑπῆρχε παρὰ νὰ τρέξῃ μὲ ἀπὸ τίς τρεῖς γοῖς νὰ πάρῃ ἕνα δικόμο μαχαιρι καὶ νὰ τοὺς τοδείξῃ φοβεροῦσιας τους. Ἐτρέχαν τότε οἱ ἀπαίσιου βροχολιγίας καὶ χάνονταν ἀνὰ ἀνεμοστρόβιλος.

Καμιά φορὰ ἔκεινο πού τραβῆσε τοὺς βροχολιγίας δὲν εἶνε μόνο ἡ φωτιά τοῦ τζακιῦ, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπιθυμία νὰ ξαναπάρουν τὰ δάχρυα πού τοὺς ἔχοιζε ὁ Δῆμος. Ὄταν δὲν εἶνε προσεχτικὰ κλεισμένη ἡ πόρτα, μεταίοννε μέσα, καὶ βασανίζονε οἰκμή καὶ μετὰ θάνατον, ἀπὸ τὸ πάθος τῆς κλοπῆς, παίρνουν τὰ ροῦχα ἀπὸ τὰ ντουλάπια.

Μιά μέρα, μὲ ἀπὸ τίς τρεῖς γοῖς ἐπρόφτασε ἕναν τέτοιον βροχολιγία τὴ στιγμή πού ἔκλεβε ἕνα μαντῆ. Ἡ γοῖα ἔτρεξε πίσω του. Ἐκείνος φεύγοντας, ἄφηνε νὰ κυματίζῃ στὸν ἀέρα ὁ μαντῆς. Ἡ γοῖα ἀπῆρε τὸ ροῦχο ἀπὸ τὴ μὴ ἄσρη καὶ τοῦ τὸ πήρε τὴ στιγμή πού ὁ βροχολιγίας ἀδραχνε τὸ στυλιὸ τῆς ἀγγῶνης γιὰ νὰ σκαρφάλωσῃ στὴν κορυφὴ τῆς!...

Ἡ Ἰωσηφίνα, ὅπως καὶ ἡ ἴδια μου διηγήθηκε, ἦταν ὄχτῶ χρονῶν ὅταν μιὰ ὀραία γνοππαριάνη μέρα, παρῆς ἀπὸ ξένου, ἔφτασαν ἀξάρνα στὸ σπῆι τοῦ παποῦ της. Πρῶτα παρῆξον, γιὰ καμιά ἐπέτελεσις ἢ ἄλλο ἀπάνθρωπο ὑπηρεσιακὸ καθῆκον δὲν ἐπρόκειτο νὰ γεινῇ.

Ἦταν περισσότεροι ἀπὸ δώδεκα καὶ ὄλοι σχεδὸν κοντόσωμα γερωντάκια, ἄλλοι μὲ κάτασπρα κεφάλια, ἄλλοι φαλακροί. Ἐφεραν ὄλοι μεγάλες μαχαιρὲς δημίον κάτω ἀπὸ τοὺς μακρεῖς κόκκινους μαντιέες τους. Ἦταν ντυμένοι μὲ τίς καλλιτέρες γιορτινὲς τους στολές, ἀρχαίου στυλ. Ἐρχόντουσαν, ὅπως ἔλεγον, γιὰ νὰ συγκροτήσουν Συνέλευσις. Ὄτι καλλίτερον ὑπῆρχε στὴν κοῦζίνα μὰς τοὺς τὸ βραβλν γιὰ τὸ μεσημεριάτικο τους γεῖμα.

Ἦταν οἱ γερωντῶτεροι δῆμοι τῶν πῶν μακρυῶν χωρῶν, καὶ εἶχαν πολλὰ χροῖνα νὰ ἰδωθοῦν. Ἐσφιγγαν λοιπὸν ὁ ἕνας τὸ χέρι τοῦ ἄλλου, ἔλεγον λίγα λόγια καὶ μεταχειρίζονταν συχνὰ μιὰ μυστηριωδῆ καὶ συμβολικὴ γλώσσα.

Ἀμα νύχτωσε, ὁ οἰκοδεσπότης ἀπεμάκρυνε τοὺς ὑπῆρτες του ἀπὸ τὸ σπῆι. Διέταξε τὴ γοῖα οἰκονόμο νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ ὑπόγειο τρεῖς ντουζίνες παλιὸ κρῶσι τοῦ Ρήνου καὶ νὰ τίς βάλῃ ἔξω στοῦ πέτρου τραπέζι, τὸ ἡμικυκλικὸ, πού ἦταν κάτῳ ἀπὸ τὴ γέφυρ βελανιδιά. Ἐπιτα τὴ διέταξε νὰ βάλῃ στοῦ



Έρρικος Χάινε





ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΠΑΠΑΣ ΚΑΙ Η ΠΑΠΑΔΙΑ

«Ένας παπάς λειτούργαγε 'ς ένα 'ρημο 'κλήσάκι.
Κι' απ' τ'ο πολύ λειτούργημα κ' από τήν ψαλμοδιά του,
'Εφάρλας τ'ο χέρι του κ' έπεσε τ'ο ποτήρι.
Ούλο τ'ο βιός του τ'ο 'δωκε δέ 'βρίσκει έλεημοσύνη.
Πουλάει και τήν παπαδιά, πουλάει τήν μαυρομάτα.
Παρασκευή τήν έλουζε Σαββάτο τή χτενίζει,
Τήν Κυριακή τ' απόγιομα τή 'βγάινε 'ς τ'ο παζάρι.
— Πόσο, παπά, τήν παπαδιά πόσο τή μαυρομάτα ;
— Χίλια 'χει τ'ο 'να μάγουλο, χίλια 'χει και τ'ο άλλο,
— Τό λυγρό της τ'ο κορμί ξεταρμιάς; δέν έχει.
— Στρώσε, παπά μου, τήν ποδιά γιά νά σου τά μετρήσω».

ίδιο τραπέζι τούς μεγάλους αδερφίνους φωτιστάτες, μέσα στούς
όποιους έμπληγαν δάδες, και τέλος βρήκε κάποια πρόβατα νά στείλη
τήν οικονόμο και τίς δυό άλλες γοιές έξω από τ'ο σπίτι. 'Εφρόνι-
σε μάλιστα νά δέση τ'ο σκόλο του σπιτιού μέσα στην έυλένια
φωλιά του και νά σκεπάση τ'ο άνοιγμα τής φωλιάς αυτής μ' ένα
άλογιστο τομάρι.

«Ο παππούς άφισε τήν κοκκινομαλλούσα 'Ιωσηφίνα μέσα στο
σπίτι, τή διάταξε νά καθαρίση μέ προσοχή τ'ο μεγάλο άσημίοιο πο-
τήρι—τ'ο οικογενειακό κειμήλιο—έπίνω στο όποιον ήταν σκαλι-
ομένοι οι θαλάσσιοι θεοί μέ τά δελφίνια τους, και νά τ'ο βάλη
στό λιθαρόνιο τραπέζι.

— Και ύστερα, έπρόσθεσε μ' έναν άλλοκοτο τόνο, νά πής
νά κοιμηθής!...»

«Η 'Ιωσηφίνα εκαθάρισε μέ προσοχή τ'ο «ποτήρι τού Ποσειδῶ-
νος» τ'ο έβραζε στό τραπέζι, κοντά στις μπουτίλλιες πού ήταν
γεμάτες παλιό κρασί του Ρίνου.Δέν έβηγε όμως νά κοιμηθῆ. 'Η
περιέργεια τήν κρατούσε άγρυπνη, μέ τ'ο νευρικό σύστημα τρομερά
ερεθισμένο. Κρήτηκε λοιπόν κοντά μέ βελανιδιά, πίσω από
πικνούς θάμνους' από και και μόλις ποροούσε ν' άκούη, έβλεπε όμως
πολύ καθαρά ό, τι συνέβαινε...

«Οί ξένοι, μέ τόν παππού τής έπικεφαλής, έπροχώρησαν μέ
βήμα τελετουργικό, δύο—δύο, κ' εκάθισαν στα σκαμνιά τους πού
ήταν βαλμένα ές ήμικύκλιο, γύρω από τ'ο πέτρινο τραπέζι. Μεγάλα
δαδιά τοποθετημένα στούς φωτιστάτες έθρηγαν κόκκινες άνταύ-
γηδες στ' άγρια και σοβαρά πρόσωπά τους. Έμειναν λίγη ώρα σιω-
πηλοί, ή μάλλον σά νά μιλούσαν από μέσα τους, σά νά μουρού-
οιζαν χαμηλά προσευχῆ... 'Επειτα ο παππούς τής 'Ιωσηφίνας έγέ-
μισε τ'ο ποτήρι ώς τά χείλη του, και άφού τ'ο άδειασε, τ'ο
έπρόσφερε στό γείτονό του. Τό ίδιο έκανε και αυτός, και όλοι μέ
τή σειρά. 'Επειτα σηκώθηκαν, σφίζανε ο ένας τ'ο χέρι τού άλλου
θερμά και ξανακάθισαν.

«Τέλος ο παππούς έκανε μέ προσφώνηση, από τήν όποιαν ή
'Ιωσηφίνα πολύ λίγα πράγματα μπόρεσε ν' άκούση, χωρίς μάλιστα
νά καταλάβη τίποτα. Φαίνεται όμως ότι ή προσφώνηση τού γέρο-
Δημίου άναφέρονταν σέ πράγματα πολύ θλιβερά, γιατί δάκρυα
χοντρά έτρεχαν στά μάγουλά του, και όλοι οι άλλοι γέροι βάλθη-
καν νά κλαίει πικρά.

«Τό θέαμα ήταν φοβερό, καταθλιπτικό ! Γιατί ένῷ οι άνθρω-
ποι εκείνοι φαινόταν ως τώρα σκληροί, άσυγκίνητοι από τ'ο χρό-
νο, σάν τά πέτρινα σκαλισματα Γοτθικού ναού πού τά μαύρισμα
οι αιώνας, νά τώρα πού δάκρυα τρέγγαν από τά παγερά μάτια
τους, και κλαίγανεν δυνατά και άπαρηγόρητα σάν παιδιά !

«Τό φεγγάρι σκεπασμένο από έλαφριά σύννεφιά, έσκόρπιζε
στον άνίστατρον ούρανό ένα άντιφάσμα τόσο μελαγχολικό, δεί-
χνοντας τήν παράδοξη αυτή σκηνή, όσπε ή κοπέλλα πού κουρο-
κόντατε ένιωθε τήν καρδιά της νά σφυροκτυπά. 'Εκείνος πού
πάντος πού προξενούσε τ'ο μεγαλύτερον όδυο ήταν ένας κοντό-
σωμος γεροντάκος, πού εκλαίγε πού πολύ άπό τους άλλους. Θρη-
νούσε τόσο σπαρταρικά, τόσο μεγαλόφωνα, όσπε ή 'Ιωσηφίνα ά-
κουσε μερικά λόγια του. «Ο γεροντάκος έφώναζε άκατάπαντα:
— «Ω, Θεέ !... Τό κακό έβράσταε τόσο πολύ πού μέ όλό-
κληρη άνθρώπινη φυλή δέν μπορεί πια νά τ'ο υποφέρει! «Ω Θεέ !
είσαι άδικος ! Ναι, άδικος !...»

«Οι σύντροφοί του φεαίνοντο ότι μέ δυσκολία τόν καταερύ-
ναν... Τέλος, οι δήμιοι σηκώθηκαν, άφισαν τούς κόκκινους μαν-
τύες τους στα σκαμνιά και, μέ τά μεγάλα τους μαχαίρια κάτω από
τήν μασχάλη, έπήγαν δυο-δυο πίσω από ένα τεράστιο και πικνό-
φυλλο δέντρο, στη ρίζα τού όποιου ροισκούτανε μέ άξινη. 'Ενας
απ' αυτούς έπίτη τήν άξινη και άρχισε νά σκάβη λάκκο. Οι άλλοι
σχημάτισαν κύκλο γύρω του...»

«Στό επόμενο φύλλο θά ίδούμε τ'ο τέλος τής παράδοξης αυτής
περιπέτειας τού 'Ερρίκου Χάινε μέ τήν κόρη τού Δημίου.



ΑΙ ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΤΟ ΕΛΙΞΗΡΙΟ ΤΗΣ ΜΑΚΡΟΖΩΓΙΑΣ

«Η ανακάλυψις τού δόκτωρος Μπαϊκλιέυ. Αι ιδιότητες τού
ραδίου. 'Η τροφές μέ τ'ο ράδιο. Τά... ραδιοκουφέρα. 'Αρρω-
στοί πού γίνονται καλά. Γέροι πού ξαναγιάνουν. Τό φαί-
νόμενο τών μεταλλωρύχων, κτλ.

«Από τών άρχαιότατων χρόνων όλοι οι σοφοί τής άνθρώπι-
νότητος άσχολήθηκαν και άσχολούνται πούς λίγο πούς πολύ, γιά νά
εφεύρουν τ'ο έλιξήριο τής μακροζωίας. Τό έλιξήριο λοιπόν αυτό
φαιίνεται πός τ'ο άνεκάλυψε ο χημικοσοσιαλός δόκτωρ Στέλιαν
Μπαϊκλιέυ τού Σικάγου, ένας από τούς διασημότερους ραδιολόγους
τής εποχής μας... Εινε άπλούστατα τ'ο...Ράδιο. Σέ μία ανακάλυ-
ψη πού έκανε έχρίτως στό θεαματικό Σινδέριο τού Σικάγου, έ-
τόνισε τίς θαυματουργές ιδιότητες τού ραδίου ως μέσου θεραπευ-
τικού και πρό πάντων ως μέσου παρατάσεως τής ζωής. Κατόπιν
πολυτέταν πειραμάτων και παρατηρήσεων ο δόκτωρ Μπαϊκλιέυ διε-
πίστωσε ότι τά τρώφιμα πού υποβάλλονται στην επίδραση τού ρα-
δίου αποκτούν θαυματουργές ιδιότητες και δίνουν στον άνθρώπινον
όργανισμό δύναμη και άντοχή καταπληκτική. Πρό πάντων καταλ-
ηλτότατα γιά νά υποβληθούν στην επίδραση τού ραδίου εινε ή ζά-
χαρη και τ'ο γάλα.

«Ο δόκτωρ Μπαϊκλιέυ κατασκεύασε κάποτε έπιτήδες γιλιάδες
κουφέρα από ζάχαρη και συμπυκνωμένο γάλα πού τά είχε προη-
πονημένος υποβάλλει στην επίδραση τού ραδίου, και τά έμειρασε σέ
άσθενεις τών νοσοκομείων και σέ γέρονς τών γηροκομείων. Τά ά-
ποτελέσματα ήσαν καταπληκτικά. «Όσοι έφαγαν από τά...ραδιοκου-
φέρα αυτά και υπέθεραν από ρευματισμούς, αρθροίτιδα και άλλες
παθήσεις έγιναν έντελώς καλά.

«Επίσης ο δόκτωρ Μπαϊκλιέυ παρατήρησε ότι όσοι γέροι τών γη-
ροκομείων έπρεσαν συστηματικώς επί 2-3 μηνών από τά κουφέρα
αυτά σκεδόν ξαναγιάνισαν, και φαινόνοισαν κατά 15-20 χρόνια
μικρότεροι. 'Αφορμή στην άνοστήρη ανακάλυψη τού έδωσε τ'ο φαί-
νόμενο τών μεταλλωρύχων τού Κολοράντο, όπου ως γνωστόν υπά-
ρχουν μεταλλεία ραδίου.

«Ο δόκτωρ Μπαϊκλιέυ επί 6 έτη παρατήρησε ότι οι μεταλλωρύχοι
τού Κολοράντο εινε σκεδόν όλοι άνεπιαιρέτως ήγεια και ρωμαλέοι,
ότι ή νοσηρότης έμφανίζεταν σ' αυτούς σέ άνάλογια ένός 5/100 και
ότι όλοι φθάνουν σέ υπερβολικό γήρας. Τά 80 εκατοστά τών με-
ταλλωρύχων τού Κολοράντο ζούν περισσότερο από 60 χρόνια και
έπί 50 εκατοστά περισσότερο από 70. Μεταξύ αυτών υπάρχει μεγί-
στη άνάλογια άνθρώπων πού έζησαν παραπάνω από 90 και από
100 έτη.

«Και τ'ο φαινόμενο αυτό, λέει ο δόκτωρ Μπαϊκλιέυ, όφείλεται εις
τ'ο γεγονός ότι τίς τροφές πού παράγονται στο Κολοράντο και
πρό πάντων στο νερό τής περιφέρειάς αυτής εινε άναμειγμένο
ράδιο, ή τά διάφορα συστατικά τού ραδίου, στην πρωτογενή του
κατάσταση.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΡΟ ΕΞΗΝΤΑ ΧΡΟΝΩΝ

Κατά τά τέλη του 1863 και άρχας του 1864 εξέδιδοντο έν
'Ελλάδι αι έξής εφημερίδες :

- 'Εν 'Αθήναις: 1) 'Η εφημερίς τής 'Εθνοσυνελεύσεως, 2) 'Ελ-
πίς, 3) 'Αθήνα, 4) Έβνομία, 5) Μέριμα, 6) La Grece, 7) Φι-
λόπατρις ('Ελλην), 8) Παλλινγενεσία, 9) 'Εθνοσύλαξ, 10) Ν-
Γενεά, 11) Τό Μέλλον, 12) 'Η νύξ τής 10 'Οκτωβρίου, 13) 'Ε-
θνικόν Φρόνημα, 14) 'Ανεξαρτησία, 15) Εταγγελισμός, 16) 'Ε-
φημερίς Φιλομαθών, 17) Χρόνος, 18) 'Ιερός άγων, 19) Πατρίς,
20) Φωνή τής 'Ανατολής, 21) 'Ανατολή, 22) 'Αστή τής 'Ανα-
τολής, 23) Νομιμόρφων, 24) 'Ελλ. 'Ενεργητρία, 25) Φιλό-
λαος, 26) Παναθήναια, 27) Τό Φώς, 28) Φήμη, 29) Ραδάμα-
νθος, και τά περιοδικά 30) Πανδώρα, 31) Εταγγ. Κήρυξ, 32) Φι-
λόστοργος Μήτηρ, 33) Χρυσάλλις, 34) 'Ασκληπίδις, 35) Μέλισσα,
ήτοι 29 εφημερίδες και έξ περιοδικά συγγράμματα.

- Εις τάς 'Επαρχίας: 1) Φάρος 'Ορθόδοξος και 2) Φωνή Λαού
εις τήν Λαμίαν. 3) 'Ελλην. Χρονικό, εις Μεσολόγγιον, 4) 'Α-
χαΐα, 5) Φοινίξ, 6) Δήμος και 7) Μίνως, εις Πάτρας, 8) Μεσο-
σφία και 9) Πελοπόννησος εις Καλάμας, 10) Φωνή 'Επαρχιών,
11) 'Αρκαδία, 12) 'Επαρχ. Πνεύμα, και 13) Τρίκορφα, εις Τρί-
πολιν, 14) Λακωνία εις Σπάρτην, 15) δ Σύνταγμα, 'Ελλην, έν
Ναυπλίω, 16) 'Αστή, 17) Σάλπιγξ, 18) 'Ισπότης και 19) Χρη-
ματιστήριον, στη Σύρο.